

1) Ὁ μὴ βρακωμένος, ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ φορῶν βρακί Ἀθῆν. Βιθυν. Ἡπ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κάμπ. Κύπρ. Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἄ.) Σύμ. Χίος κ. ἄ.: Ἀβράκωτος κάεται (κάθεται) Σύμ. Ἐλυσεν ἡ βράκα του ἰθαί παρπατεῖ ἀναβράκωτος Κύπρ. Μόλις ἀσκώθηκ' ἀπὸ τὸ κρεββάτι κ' εἶμαι ἀβράκωτος Παξ. || Φρ. Ἀβράκωτος κῶλος (ἐπὶ εὐτελοῦς καὶ χυδαίου ἀνθρώπου) Καλάβρυτ. || Παροιμ. Ἡ γραῖα ἔμαθεν ἀβράκωτος καὶ βρακωμέντος ντρέπεται (ἐπὶ τοῦ συνηθισαντός τι κακῶς καὶ μὴ θέλοντος νὰ μεταδιδασχθῇ) Τραπ. κ. ἄ. Πβ. ἀβρακωτῖνα. Ἀβράκωτος βρακώθηκε κ' ἐλοχαχάρισε (ἐγέλασε θορυβωδῶς. Ἐπὶ νεοπλούτου μεγαλαυχούντος) Κάμπ. Ἀναβράκωτος ἔβαλε βρακί καὶ πρὶν τὸ βάλλῃ ἐχέστη Χίος. Πβ. ἀβρακος, Συνών. ξεβράκωτος. 2) Μεταφ. εὐτελής, χυδαῖος Πελοπ. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.): Ἀβράκωτη γυναῖκα - νύφη - φαμίλια - γενεὰ Καλάβρυτ. Αὐτὸν τὸν ἀβράκωτο βροῆκες νὰ σοῦ κἀνῃ τὴ δουλειά! αὐτόθι.

Ἀβραμικός ὁ, Κέρκ. Σῦρ. Ἀβραμικός Κέρκ.

Τὸ Ἑβρ. ὄν. *Avramico*.

1) Ἑβραῖος (συνεκδ. ἀπὸ τοῦ πρώτου πατριάρχου καὶ γενάρχου τῶν Ἑβραίων Ἀβραάμ. Ἡ λ. σκωπτική) Κέρκ.

2) Μεταφ. φιλάργυρος (ὡς φιλάργυροι χαρακτηρίζονται γενικῶς ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, ὁ περιορισμὸς δὲ τῆς σημ. εἰς ἓν ὄν. κατὰ τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχήν) Σῦρ.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβραμικ-κον τοπων. Κύπρ.

ἀβραμυλᾶ ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) Κέρκ. Κρήτ. κ. ἄ. — Λεξ. Λάονιδ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβράμυλο κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Εἶδος ἀγριοδαμασκηγεᾶς, ἡ προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη (*prunus insititia*). Ἰδ. ΘΧελδράιχ 30. Συνών. ἀγριοκορομηλεᾶ, ἀγριοπονηλεᾶ. [*]

ἀβράμυλο τό, βράβυλο Λεξ. Αἰν. γραβ'λον Ἡπ. (Πωγών.) δράβυλο Κρήτ. ἀβράμυλο Δαρδαν. Ἡπ. Θράκ. κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. βράβυλον) | Περίδ. Βυζ. ἀβράμ'λο Θράκ. (Γέν.) ἀβράμ'λον Ἡπ. Μακεδ. ἀβρόμυλον Κύπρ. ἀβράμπουλο Προπ. (Κύζ.) ἀγράμπουλον Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὗς. βράβυλον. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ κατ' ἀνομ. πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 285. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀβραμυλεᾶς ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. φρ. Ἀγράμπουλον κοκκύμελον (ἐπὶ τοῦ στυγνοῦ τὴν ὕψιν. Μεταφ. ἐκ τῆς δριμύτητος τοῦ καρποῦ) Κερασ. Συνών. βραβύλι, βραβουλίτσα. [**]

ἀβρασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀβρασία Πόντ. (Κερασ.) ἀβρασίγμα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βράζω, ἔβρασα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ βραδύτης εἰς τὴν βράσιν, τὴν ζέσιν Πόντ. (Κερασ.): Φρ. Ἡ ἀβρασία ἐπιάσεν αὐτο (ἡ ἀβρ. τὸ ἐπίασε, ἦτοι ἀργεῖ νὰ βράσῃ ἢ δὲν θὰ βράσῃ ποτέ. Ἐπὶ φαγητοῦ δυσκόλως ψηνομένου) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Σομ. 2) Μεταφ. ἔλλειψις χάριτος, ἐπιτολαιότης ἀνθρώπου (ἐκ μεταφ. τῆς σημ. τοῦ ἀγεύστου φαγητοῦ, ὅπερ εἶναι τοιοῦτον, διότι δὲν ἐψήθη καλῶς) Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀβραστος Β 3.

ἄβραστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄβραστον βόρ. ιδιῶμ. ἄβραστε Τσακων. ἀνάβραστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βράζω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ βρασμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Νερό - γάλα ἄβραστο κοιν. Ἀβραστον γάλαν Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. β) Ὁ μὴ ψηθεὶς διὰ ἐπαρκοῦς βράσεως, ἐπὶ τροφῶν ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Κρέας - ψάρι - φαγεῖ ἄβραστο. Κολοκύνθη - κουκκιά - ρεβίθια - φασόλια - χόρτα ἄβραστα. Φακὴ ἄβραστη κοιν. Συνών. ἀβραστωτός. γ) Ὁ δυσκόλως βράζων, ὁ δυσκόλως ψηνόμενος Στερελλ. (Βοιωτ.) κ. ἄ.: Ἀβραστα κουκκιά Βοιωτ. Συνών. ἀνάψανος, κακόβραστος, κακόψητος. 2) Ὁ μὴ ἐπαρκῶς ὀπτηθεὶς, ὁμός, ἐπὶ ἄρτου Πελοπ. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ψωμί ἄβραστο Πελοπ. (Λακων.) Πίττα ἄβραστ' Αἰτωλ. 3) Συνεκδ. ὁ μὴ ὑποστάς ζύμωσιν, ἐπὶ τοῦ γλεύκους Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἀβραστος μοῦστος Ἀρκαδ. Ἀβραστον εἶναι οὐ μοῦστος Αἰτωλ. 4) Οὗς. ἡ βραδύτης περὶ τὴν βράσιν, περὶ τὴν ζέσιν Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.): Φρ. Τὸ φαεῖ ἔχει τὸν ἄβραστο (δὲν βράζει εὐκόλως) Σῦρ. Ἀβραστον ἐπιάσεν αὐτο (ὁ ἄβρ. τὸ ἐπίασε, δηλ. τὸ φαγεῖ, δὲν βράζει) Κερασ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἐξησκημένος καλῶς εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ μὴ συνηθισμένος νὰ ἐργάζεται, νωθρός, ὀκνηρός Κρήτ. Συνών. ἀκαμάτης, ἀψητος, ὁμός, ἀντίθ. φρ. εἶναι ψημένος 'ς τὴ δουλειά. 2) Δειλός, ἀνανδρός (τοῦ ὁποίου δηλ. δὲν βράζει τὸ αἷμα) Κρήτ.: Εἶν' ἄβραστος, τὸν βρίζεις καὶ δὲ θυμώνει. Συνών. νερόβραστος. 3) Ἀηδής, ἐπιτόλαιος (ἐκ μεταφ. τοῦ ἀβράστου φαγητοῦ, τὸ ὅποιον ἔχει γεῦσιν ἀηδῆ) Κυκλ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀβραστος ἀνθρωπος! Κυκλ. Χαλδ. Πβ. ἀβρασιὰ 2. Συνών. σαχλός.

ἀβραστωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβραστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ μὴ τελείως ψημένος διὰ ἐπαρκοῦς βράσεως: Φαεῖν ἀβραστωτόν. Συνών. ἄβραστος Α 1 β.

ἀβράσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀβράδωτος Πόντ. (Τραπ.) ἀβράδωτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρασώνω.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς βράσεως, ἦτοι τῆς νόσου εὐλογίας, ἐνθ' ἀν.: Ὁλὰ τὰ παιδία 'τ' ἐβρασώσαν καὶ 'τ' ἐναν ἐπέμ' νεν ἀβράσωτον Χαλδ. Συνών. ἀβλόγιαστος, ἀντίθ. βλόγιασμενός.

ἀβράχναςτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Κυκλ. Παξ. κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκερχνος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βραχνιάζω.

Ὁ μὴ πάσχων ἀπὸ βραχνάδα προερχομένην ἀπὸ κρυολόγημα τοῦ λαιμοῦ ἢ ἄλλην αἰτίαν ἐνθ' ἀν.: Πέρασε ὁ λαιμός μου, εἶμαι πρὸ ἀβράχναςτος Ἀθῆν. Κυκλ. Ἐοῦ, παιδί μου, κάνεις γὰρ τενῶρος, τόσες ὥρες μιλεῖς κ' εἶσαι ἀβράχναςτος Παξ.

